

[Lizzie Lichtenberg]

Man kunne den 24. januar 1983 i Berlingske Tidende læse, at den tidligere, socialdemokratiske socialminister udtalte:

»Administrationen af ungdomscirkulæret i nogle kommuner har ikke svaret til, hvad jeg kunne have ønsket eller forventet.«

Jeg synes nok, at såvel den tidligere socialminister som hans partifæller omgås dette cirkulære på en sådan måde, at jeg må betragte det som ejendommeligt og tågesnak for ikke at bruge værre udtryk.

Vi fra konservativ side er enige med ministeren om, at der skal fastsættes bindende retningslinjer for kommunernes principielle skøn i disse sager. Vi lægger vægt på, at det fortsat er overladt til de sociale udvalg at udøve et skøn i den enkelte sag inden for de nærmere fastsatte rammer. Ud fra disse kriterier lover vi en velvillig og – som af ministeren ønsket – hurtig behandling, og jeg kan forstå, at vi trods alt kan forvente, at socialdemokraterne også arbejder med. Men lad være med at sige: vi kendte ikke noget til det.

Henrik Toft (V):

Venstre vil gerne give tilsagn om at medvirke til at få denne sag klaret af. Det, vi skal have klaret her i forbindelse med lovforslag nr. L 118, er jo, at der ikke bliver tvivl om de afgørelser, som er truffet i det tidsrum, der er gået, fra den tidligere socialminister udsendte sit cirkulære den 2. juli 1982 og frem til nu. Det er det, socialministeren forestiller sig kan lade sig gøre ved det lovforslag, der her er fremsat. Det må vi så få klaret af under udvalgsarbejdet.

Jeg vil gerne sige tak for hr. Taanquists venlige bemærkninger til mig. Jeg forstod sådan set af hans indlæg, at socialdemokratiet også vil medvirke til, at vi får løst problemerne, og det vil jeg da gerne sige tak for. Jeg synes, det er godt, at man ikke løber fra det, som man selv har lavet her i sommerens løb.

Venstre er parat til at gå ind i et udvalgsarbejde om dette spørgsmål. Vi har givet tilslutning til socialministerens forslag. Skulle det under udvalgsarbejdet vise sig, at man skal have lavet lidt om på de forholdsvis brede bemyndigelser, der her gives, ja, så må det være noget, der kan indgå i drøftelserne.

Venstre giver altså tilsagn om et positivt udvalgsarbejde.

Agerschou (SF):

Baggrunden for dette lovforslag er historien om to socialministre og et socialministerium, der trods mange advarsler dels udsendte en cirkulæreskrivelse om kontanthjælp til unge, der reelt var lovstridig, dels fastholdt det trods velmente forsøg fra bl. a. VS og SF på at få den nuværende socialminister til at tænke sig en smule om.

I SF er vi helt imod den grundindstilling, sultecirkulæret var og er udtryk for, nemlig at man piller en bestemt befolkningsgruppe ud og mener, at den skal have en særlig dårlig behandling, når der søges kontanthjælp. Efter vores opfattelse skal unge behandles på præcis samme måde som andre mennesker, når de søger hjælp efter bilstandsloven.

Med dette lovforslag har socialministeren, så vidt jeg kan fortolke det, omsider erkendt sit nederlag med hensyn til sultecirkulæret, selv om han ikke tager konsekvensen af det. I stedet for at opfordre kommunerne til fortsat at handle lovstridigt burde han opfordre dem til at genoptage alle sager, der er blevet afgjort på baggrund af sultecirkulæret.

Det, han foreslår nu for at komme ud af sit selvvalgte problem, er det allerværste, der overhovedet kunne ske. Ministeren foreslår nu en bemyndigelse, så han kan sende skrivelser ud af lignende indhold som sultecirkulæret – med den forskel, at de hedder bekendtgørelser og har bindende retsvirkning for kommunerne.

Ved flere lejligheder har ministeren udtalt, at han søgte en så snæver bemyndigelse som overhovedet muligt. Sidst hørte jeg ham sige det i en radioudsendelse i går aftes.

Nu skal man jo tage alt, hvad socialministeren siger, med et gran salt, så derfor var forbløffelsen heller ikke så forfærdelig stor, da det viste sig, at ministeren vil have en helt generel bemyndigelse til sig selv, omfattende hele kontanthjælpsområdet i bilstandsloven.

Hvis forslaget bliver vedtaget, har folketingets flertal udstedt et frikort til socialministeren til at skalte og valte med § 37 og § 43, altså hele kontanthjælpen, stort set efter for-godtbefindende.

Når ministeren nu engang her til efteråret finder ud af, at det også ville være rimeligt at